

РЕШЕНИЕ

№ 22316

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7629** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

С Решение № 2895/18.06.2024 г. на Районен съд, [населено място], постановено по АНД № 20231110217000/2023г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 17 – ти състав, е потвърдено Наказателно постановление № 42-0004053 от 22.11.2022г., издадено от Директора на РД „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на И. В. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози /ЗАвПр/, за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Релевирани са доводи, че в случая са приложими подзаконови нормативни актове, различни от цитираните от въззивната инстанция, както и че не е взета предвид по-благоприятна спрямо санкционираното лице норма. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът - Областен отдел „Автомобилна администрация“, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за

неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 24.10.2022г. около 14.40 часа на АМ С. км. 15-ти преди трети тунел с посока [населено място] В. П. управлявал влекач "Даф" от категория N3 с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке Ш. от категория 04 с рег. [рег.номер на МПС] /и двете собственост на превозвача/. Движейки се по маршрут [населено място] - [населено място] с Лиценз на Общността и заверено копие №[ЕИК], водачът на товарния автомобил П. извършващ обществен превоз на товари, същият бил спрян за проверка. По време на проверката водачът представил удостоверение за психологическа годност № 595658, което било изтекло на 19.04.2022г. и не могъл да представи валидно удостоверение за психологическа годност.

За това нарушение на същия бил съставен АУАН в деня на проверката, с който била ангажирана административнонаказателната му отговорност по чл. 87, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ. АУАН бил връчен на П. срещу подпис в деня на съставянето му. След връчването на АУАН П. депозирал възражение в законоустановения срок, с което навел доводи за липса за извършено нарушение, както и представил ново удостоверение за психологическа годност с № 802136/26.10.2022г.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 42-0004053 от 22.11.2022 г. издадено от и.д. Директор на РД „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 93, ал. 1, т. 3 от ЗавПр. за нарушение на чл. 87, т. 2 от Наредба 33/03.11.1999г. на МТС на И. В. П., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева.

Същото съдът е приел, че е издадено при отсъствие на допуснати процесуални нарушения, съставляващи основание за неговата отмяна, както и при правилно приложение на материалния закон.

Решението в оспорената му част е правилно.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло доводите на съда и изводите му по приложението на материалния закон, поради което не следва да ги преповтаря – чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Съгласно чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗавП водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва глоба 2000 лева - при първо нарушение.

Нарушението е доказано по безспорен и несъмнен начин, като е и видно от административната преписка, че действително удостоверението за психологическа годност, представено на контролните органи, е било с изтекъл срок.

В случая е без значение, че касаторът, подавайки възражение срещу АУАН, е представил ново удостоверение за психологическа годност от 26.10.2022 г., което по никакъв начин не санира извършеното нарушение и не отменя факта, че към датата на проверката той не е разполагал с валиден документ. Разпоредбата на чл.87, т.2 от Наредба № 33 от 3 ноември 1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България ясно и недвусмислено гласи, че водачът на автомобил за обществен превоз на товари трябва да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл.152, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата, което се удостоверява с удостоверение за психологическа годност, издадено по чл.7, ал.2 от Наредба № 36 от 15 май 2006г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания.

Отделно от това, възраженията на касатора чий подзаконов нормативен акт е изискването за психологическа годност, дали на ЗАВПР или на ЗДВП, и по кой ред се доказва наличието на психологическа годност, са абсолютно неотнормирани към авторството и доказаността на деянието, доколкото в АУАН и НП нарушението е описано правилно както от фактическа, така и от правна страна, като деянието съответства на правната квалификация и по никакъв начин не затруднява лицето да разбере за какво нарушение е санкционирано. Цитираните от касатора няколко подзаконови нормативни акта не разколебават по никакъв начин императивния характер на изискването водачът на автомобил за обществен превоз на товари да притежава валидно удостоверение за психологическа годност във всеки един момент от упражняването на тази дейност.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателите касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход от спора и липсата на претенция за съдебни разноси от страна на ответника, съдът намира, че в хода на настоящото производство разноси не следва да се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2895/18.06.2024 г. на Районен съд, [населено място], постановено по АНД № 20231110217000 /2023г. на Софийски районен съд, (СРС) наказателно отделение, (НО) 17 – ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.